

רע"פ 3570/15 - יעקב בן יששכר נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 3570/15

לפני: כבוד השופט ח' מלצר

ה牒: יעקב בן יששכר

נ ג ד

המשיבת: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט המחויז בתל אביב-יפו (כב' השופטים: ד' ברלינר (נשאה), ג' קרא (סג"נ), מ' סוקולוב), מתאריך 18.5.2015 ב-ע"פ 61581-07-14 וב-ע"פ 27408-08-14

ה牒: בעצמו

החלטה

1. לפני בקשה אשר הוכתרה כ"בקשת לעיכוב ביצוע דחוף" של פסק דיןו של בית המשפט המחויז בתל אביב-יפו (כב' השופטים: ד' ברלינר (נשאה), ג' קרא (סג"נ), מ' סוקולוב) ב-ע"פ 61581-07-14 וב-ע"פ 27408-08-14 אף שבמהותה היא בקשה רשות ערעור על פסק הדין האמור ולפיכך אדון בה כczzo ורק אם נמצא כי יש בה ממשות – ATIICHIS לעיכוב הביצוע המבוקש.

להלן אביא את הנתונים הרלבנטיים להכרעה.

עמוד 1

© verdicts.co.il - פסק דין

.2. נגד המבקש התנהלו במקביל שני הליכים פליליים בבית משפט השלום בתל אביב-יפו:

(א) בגדי ההליך הראשון (ת"פ (ת"א) 1302/13 מדינת ישראל נ' בן יששכר) – המבקש הורשע בעבירות של העלבת עובד ציבור לפי סעיף 288 לחוק העונשין, התשל"ז-1997 (להלן: חוק העונשין) ופגעה בפרטיות לפי סעיפים 2(1) ו-5 לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981. במסגרת גזר הדין, הושטו על המבקש שישה חודשים מאסר בפועל לריצוי בדרכו של עובדות שירות ומاسر על תנאי. כן הושת עליו תשלום בסך 10,000 ש"ח לטובת אוצר המדינה, וזאת לנוכח התנהלותו, שגרמה ליחסות בלתי סבירה של הלייכים.

(ב) בגדי ההליך השני (ת"פ (ת"א) 27741-06-11 מדינת ישראל נ' בן יששכר) הורשע המבקש בעבירות של זיווף מסמר בכונה לקבל דבר לפי סעיף 418 לחוק העונשין ושל שימוש במסמר מזויף לפי סעיף 420 לחוק העונשין (להלן: תיק הזיווף). בית משפט השלום השית על המבקש: שניים عشر חודשים מאסר לריצוי בפועל, מאסר על תנאי ותשלום קנס. עוד נקבע כי המבקש ישלם פיצוי למתalon. גם במסגרת הליך זה חוויב המבקש בתשלום בסך של 10,000 ש"ח לטובת אוצר המדינה וכן שכר עדים בסך 1,000 ש"ח. זאת, לנוכח התנהלותו, שיצרה סחתת קשה והכבדה על היחסות הפליליות, ובכלל זה: העובדה שתירב להציג לדיניהם רבים מסיבות בלתי מוצדקות, מיאן לצית להחלטות בית המשפט, הגיע כמות בלתי סבירה של בקשות והתבטא בצורה בלתי הולמת ופוגענית, לרבות כלפי העדים.

.3. המבקש הגיע לבית המשפט המחויז ערעורים על פסקי הדין של בית משפט השלום הנ"ל (להלן: הערעורים), ואולם לא הציג לדין שנקבע בהם מבלי שהיתה סיבה מוצדקת לכך (ցוין כי מועד הדין נדחה פעמי לאחר פעם לביקשת המבקש, בחלק מהפעמים – לפנים מסורת הדין). בית המשפט המחויז הנכבד החליט להשתמש, איפוא, בסמכותו לפי סעיף 208 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשל"ב-1982 (להלן: חס"פ) ולדוחות את שני הערעורים בשל היעדר הה廷יכות. במסגרת זו נקבע כי המבקש יתרצה את עונש המאסר שהושת עליו – באופן מיידי.

.4. המבקש הגיע בקשה לעיוכם ביצוע עונש המאסר, וזה נדחתה על-ידי בית המשפט המחויז (ערעור שהוגש על החלטה זו לבית משפט זה נדחה אף הוא (ראו: ע"פ 2391/15 בין יששכר נ' מדינת ישראל (3.4.2015))). במקביל, הגיע המבקש בקשה לביטול פסק הדין שניתן בהיעדרו לפי סעיף 208א לחס"פ (להלן: בקשה הביטול). בקשה האמורה נדחתה גם היא על-ידי בית המשפט המחויז הנכבד, וזאת לאחר שהתקיימו בה שני דין, ואף ניתנה למבקש ההזדמנות, חרב התנהלותו הבעיתית, להשמיע טענות לגופם של הערעורים.

פסק דין המפורט והמנומך של בית המשפט המחויז, שבגדרו נדחתה בבקשת הביטול, הוא שעומד ביסוד המכלול לפני.

.5. טענתו המרכזית של המבקש במסגרת הבקשת שבקאן היא כי נגרם לו עיוות דין בכך שבית המשפט המחויז מיאן להתייחס לראיות החדשות שהוצעו בפניו, אשר יש בהן, לסבירתו, כדי להטיל ספק במהימנותו של המתalon בתיק הזיווף. בנוסף, המבקש מעלה טענות לעניין מצבו הבריאותי, שבעטיו לא התאפשר לו, לדבריו, להציג לדינים (בין היתר, לדין שהתקיים בתאריך 30.3.2015, מושא בבקשת הביטול). המבקש מוסיף כי מצבו הבריאותי ממשיך להתדרדר בעת שהותו בבית הכלא "רימונים" וכי אין הוא זוכה לטיפול רפואי הולם.

6. לאחר שענייני בבקשתו ובחומר שצורף לה, הגעתו לכל מסקנה כי דינה להידוחות ובנסיבות המכשול - לא מצאתי כי לבקשתו נגרם עיוות דין, או אי צדק-בולט, אשר מצדיק מתן רשות ערעור (ראו: רע"פ 2581/14 יקוטיאלי נ' מדינת ישראל (12.2.2015); רע"פ 3101/15 ابو רמלה נ' מדינת ישראל (25.5.2015)).

טעמי לכך יובאו בקצרה להלן.

7. בית המשפט המחויז הנכבד זו בכל טענות המבוקש, דבר דבר על אופניו, ומחה אותן אחת לאחת - בפסק דין מלומד ומונומך היטב. במסגרת זו, בית המשפט הנכבד נתן את דעתו אף לשאלת מהימנותו של המתلون ב"תיק היזוף", וקבע כי בנסיבות המקירה - אין כל הצדקה לסתות מהכלל, שפוי ערכאת הערעור ממעטת להטעב במצביו מהימנות, אשר נקבעו על ידי הערכאה המבררת. בהקשר זה נקבע עוד כי בית משפט השלום, בפסק דין "מנומך להפליא", המugen היטב בראשות "חדר משמעויות", התרשם כי עדותו של המתلون מהימנה, ומנגד, דחה את גרסאותיו העובדיות השונות של המבוקש משיסבר כי אין ממש באף אחת מהן (ראו פיסקאות 47-49 לפסק הדין, מושא בקשה זו). אשר על כן, נחה דעתו כי לא נגרם לבקשתו כל עיוות דין במישור זה.

8. בדומה, לא ראייתי להטעב גם בקביעותיו של בית המשפט המחויז הנכבד לעניין מצבו הרפואי של המבוקש. מפסק דיןו של בית המשפט המחויז, מושא בקשה זו, עולה כי החלטתו המקורית לדחות את ערעוריו של המבוקש בגין היעדר התיצבות, התקבלה לאחר שהוא מצא כי אין באישורים הרפואיים שה浼וקש המציא בשעתו לבית המשפט, כדי להצדיק את היעדרותו מהדין שהתקיים ב-30.3.2015. בהמשך, במסגרת הדיון בבקשת הביטול, בית המשפט המחויז הנכבד בחן מחדש ובכבוד ראש מכלול המוסמכים הרפואיים על מצבו הבריאותי של המבוקש, ובכללם מסמכים חדשים שלא צורפו לבקשתו המקורי לדחות את מועד הדיון, וקבע כי אף בהם אין כדי להציג על כל סיבה מוצדקת להיעדרותו של המבוקש מהדין האמור. לפיכך לא מצאתי כי נפל בהכרעתו של בית המשפט המחויז הנכבד כל פגם המחייב את התערבותו במסגרת ערעור ב"גלאול שלישי".

9. בשולי הדברים אזכיר כי בתאריכים: 21.4.2015, 27.4.2015 ו-4.5.2015 יצאו תחת ידו של בית משפט זה שלוש החלטות נוספות בעניינו של המבוקש, הפעם בעקבות בקשות חוזרות ונשנות לשחררו ממאסר עד למועד הדיון בבקשת הביטול (ראו: החלטתו של השופט י' עמית ב-בש"פ 2672 בן יששכר נ' מדינת ישראל (21.4.2015), וב-בש"פ 2672 בן יששכר נ' מדינת ישראל (27.4.2015) וב-בש"פ 15/2672-ב' בן יששכר נ' מדינת ישראל (4.5.2015)). במקרה זה, העלה המבוקש טענות דומות לאלו שנטענו גם כאן, באשר להתרדרות שחלה במצבו הבלתי בעת שהותו בבית הכלא "רימונים". שירות בתי הסוהר השיב לטענות האמורות במסמך מתאריך 3.5.2015, בגדרו הצהיר כי: "ה浼וקש מקבל את התרופות הרגילות אותן הוא נוטל, נמצא במעקב לחץ דם ודופק במרפאת הכלא, ואין כל אינדיקציה להחמרה במצבו" (ראו: פיסקה 17 לפסק דיןו של בית המשפט המחויז).

זה המקום להעיר כי חזקה על שירות בתי הסוהר, שימושו להעניק לבקשתו את הטיפול הרפואי המתאים לו, כדי לשמר, במידת האפשר, על מצב בריאותו.

10. סוף דבר - הבקשתו למתן רשות ערעור נדחתת ומילא אף הבקשתו לעיכוב ביצוע של פסק הדין. המבוקש ימשיך לרצות את עונש המאסר שהושת עליו ב-ת"פ (ת"א) 11-06-27741. אינני קובע מסמורות באשר לדרך רצוי העונש שנגזר על המבוקש ב-ת"פ (ת"א) 06/1302, וזאת מחד גיסא לנוכח האמור בהקשר זה בפסק דין של בית

המשפט המחויז הנכבד (והעובדת שלכארה המדינה לא טענה שם אחרת) ומайдך גיסא בשים לב להוראת סעיף 51(א)(1) לחוק העונשין כפי שפורש בפסק הדין ב-רע"ב 2112/13 מדינת ישראל נ' שירות בתי הסוהר .(23.06.2013)

ניתנה היום, י"ד בסיוון התשע"ה (1.6.2015).

שפט